

*Інна Нестеренко,
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри іноземних мов
Уманського державного педагогічного
університету імені Павла Тичини*
*Анастасія Воробйова,
студентка I курсу
факультету початкової освіти
Уманського державного педагогічного
університету імені Павла Тичини*

СИСТЕМА ОСВІТИ В ПІВДЕННІЙ КОРЕЇ

Південна Корея досягла швидких і безпрецедентних економічних і соціальних досягнень в 1960-х роках. Це була одна з найбідніших країн світу, яка стала дев'ятою за економічною величиною з ВВП 1,75 трильйона доларів США і доходом на душу населення 34 569 доларів США. Південна Корея, яку називають однією з чотирьох нових азіатських «драконів», неодноразово демонструвала власну ідентичність, оскільки стратегічно перетворювалася на одну зі світових технологічних та освітніх наддержав.

Однією з найвизначніших характеристик корейського народу є їхня пристрасть до освіти, пристрасть, якій, можливо, немає рівних у світі [1, с. 5]. Пристрасть до навчання (інша назва «синдромом освіти») має глибоке коріння й проявляється у традиційній повазі Південної Кореї до знань і твердих переконань у безперервному людському розвитку протягом усього життя. Такий освітній акцент значною мірою впливає із вікової конфуціанської віри в те, що людина вдосконалюється завдяки освіті і що лише найосвіченіші мають керувати країною та суспільством [2, с. 1].

Система освіти в Південній Кореї вважається однією з найсучасніших, у порівнянні з багатьма найсильнішими країнами світу. Її ефективність базується на використанні високих технологій, підтримці держави, високому рівні викладання, відносно низькій вартості навчання та відмінних кар'єрних перспективах. Важливо й те, що Південна Корея славиться своєю культурною спадщиною й історією. Студенти не лише отримують високоякісну освіту, але й занурюються у вивчення корейського суспільства, побуту, мистецтва, культури, літератури та традицій.

Навчання громадян країни починається змалку. Сучасні батьки, бажаючи стимулювати ранній розвиток своїх дітей, можуть віддати своє чадо з триденного віку в ясла. Тут малюки будуть оволодівати першими навичками самообслуговування і комунікації з оточуючими. У трирічному віці для шибеників починаються перші уроки письма, читання, рахунку.

Тоді ж у навчання вводиться іноземна (як правило, англійська) мова. Загалом, всі дитячі садки в Південній Кореї поділяються на три типи:

- Ясла.
- Середні групи.
- Старші дошкільники.

Система освіти К–12 починається з початкової школи («Chodeung hakgyo»), яка є безкоштовною, обов'язковою, триває шість років [3, с. 7] і являє собою модель 6-3-3: початкова школа (1–6 класи), середня школа (7–9 класи) та повна загальна середня освіта (10–12 класи). Повна загальна середня ланка поділяється на два типи вищих шкіл: (а) академічні та (б) професійно-технічні школи [4].

Одним із недавніх нововведень сучасної освіти в Південній Кореї є відмова від фізичного покарання. До початку 2000-х років з метою виховання слухняності учнів до дисциплінарних обов'язків входили удари указкою (індивідуальний підхід) та групова кара, наприклад, увесь урок всі діти стоять з піднятими руками за провину їх однокласника.

Початкова школа (Chodeung Hakgyo) призначена для учнів 6–12 років, які можуть вступати до початкової школи (kuckmin hakgyo) у віці від 5 до 7 років. Навчальний рік починається не 1 вересня (як в українських школах), а 1 березня та триває 34 тижні. В цілому діти проводять у навчальних закладах близько 15 годин на день. Усі успіхи учнів оцінюються у вигляді балів, а домашні завдання практично відсутні.

З 1997 року англійська мова пропонується як предмет, починаючи з 3 класу. Також з 3 класу за стандартною початковою навчальною програмою учням пропонується для вивчення такі предмети: мистецтво корейської мови, етика, суспільствознавство, математика, природознавство, практичний курс, фізичне виховання, музика, мистецтво, іноземна мова (англійська) [6, с. 6].

Середня освіта є обов'язковою для всіх та частково безкоштовною. Перевагу в отриманні безкоштовної освіти мають студенти з сільських місцевостей, а також ті, хто підпадає під «Закон про сприяння спеціальної освіти». Середня освіта триває три роки і розрахована на учнів віком від 12 до 15 років. Слід наголосити, що вимоги і навантаження у таких школах значно вищі, а учні проводять за партою близько 14 годин і повертаються додому тільки ввечері. Що стосується шкільної програми, то в середній школі передбачено поглиблене вивчення англійської мови, а також знайомство з новими дисциплінами.

Після успішного завершення програми учні отримують атестат про закінчення середньої школи. Доступ до старшої школи залежить від результатів вступного іспиту на високому конкурсі. Професійні школи пропонують спеціалізації сільського господарства, технологій, торгівлі, рибальства, промисловості та домашнього господарства. Існують також

професійні школи, які називаються загальноосвітніми школами, що пропонують як загальноосвітні, так і професійні програми. Крім того, створено спеціальні середні школи для мистецтва, іноземних мов та фізичного виховання. Ці школи відбирають своїх учнів за допомогою різних процедур оцінювання. Після закінчення таких шкіл учні отримують атестат середньої школи або професійно-технічного училища. Для вступу до вищої освіти випускники повинні скласти вступний іспит (College Scholastic Aptitude Test, запроваджений у 2004 році) [5].

Варто зазначити, що головним завданням освіти на всіх рівнях є виховати в кожному учневі особистість, а також розвинути здібності, вміння та навички, необхідні для збереження та зміцнення нації, підготовки до роботи, необхідної в суспільстві. Не менш важливим завданням, котре стоїть перед педагогами, є завдання розвитку самостійності та здібності критично мислити й аналізувати те, що відбувається навколо. Критичне мислення – це навичка, яка принесе учневі користь у різних сферах життя. Важливо допомогти з раннього віку сформувати цю навичку, адже вона допоможе дитині використовувати існуючі знання та навички для того, щоб творчо вирішувати проблеми, розуміти точку зору інших людей, формувати власну думку тощо. Критичне мислення допомагає дітям розуміти події, що відбуваються, порівнювати і протиставляти інформацію. Іншими словами, критичне мислення дає відповідь на питання, «як», а не «що» думати [7].

Програма навчання у старшій школі спрямована на підготовку до вступу до ВНЗ. Вищу освіту пропонують: університети (промислові, педагогічні, мовні та кіберуніверситети); коледжі (молодші, кібер, технічні); науково-дослідні та інші вищі навчальні заклади. Молодші коледжі пропонують професійні програми, які зазвичай тривають два роки (три роки в галузі медсестринства), що ведуть до отримання вченого ступеня, а також пропонують курси підвищення кваліфікації для власників вчених ступенів, які ведуть до бакалавра. Особливістю системи вищої освіти в цій країні є те, що до числа ВНЗ відносять професійно-технічні коледжі, педагогічні інститути і духовні семінарії.

Університети пропонують чотирирічні програми, які ведуть до отримання ступеня бакалавра (шість років у випадку медицини, східної медицини, стоматології та ветеринарної медицини). У разі успішного проходження вступного іспиту, власники ступеня бакалавра можуть вступити на програми, що ведуть до магістра, на які зазвичай потрібно два роки.

Докторські програми вимагають не менше трьох років навчання, але пропонуються й комбіновані магістерські та докторські програми, номінальна тривалість яких зазвичай становить чотири роки. Навчальний рік складається щонайменше з тридцяти годин, розділених на два

семестри [8].

Досить цікавим є факт, що до складу багатьох університетів входить і факультет доведення, який призначений для підготовки висококваліфікованих (точніше дипломованих) домогосподарок, розрахований, звичайно, на дівчат із багатих сімей. Слід відзначити, що хлопцям у роки передекзаменаційного марафону надається очевидна перевага, вдома їх оточують більшою увагою і витрачають на них куди більше ресурсів, ніж на зайнятих підготовкою до вступу дочок. Однак це цілком зрозуміло: Корея залишається країною домогосподарок, заміжжя в більшості випадків означає звільнення з роботи. Тому для жінок диплом – важливий елемент приданого, якщо дівчина не здобула вищої освіти, вона не має шансів на шлюб з щасливим власником університетського диплома, тоді як для чоловіків – це перепустка до «середнього класу» і засіб до існування.

Потрібно зазначити, що виключно шанобливе ставлення до освіти було характерним для Кореї, як і для інших країн Далекого Сходу, з давніх часів. Це пояснюється тим, що протягом століть у країнах Далекого Сходу найкоротший і найпочесніший шлях до просування службовою драбиною пролягав через систему державних іспитів. Така система функціонувала протягом майже двох тисячоліть, і за цей час у масовій свідомості закріпилася чітка асоціація між освітою, з одного боку, матеріальним успіхом і становищем у суспільстві – з іншого.

Республіка Корея часто згадується як найбільш очевидний приклад прямого зв'язку між ефективною освітньою політикою та сталим економічним зростанням. Освітня політика країни є переконливим свідченням того, що інвестиції в освіту можуть бути першим кроком у розв'язанні проблем виробництва, а вкладені кошти за короткий час повертаються. Корея, якій притаманний сильний державний контроль за усіма сторонами суспільного життя, керує й адаптацією своєї освітньої системи відповідно до розвитку і диверсифікації потреб економіки.

Список використаних джерел

1. Bermeo E. South Korea's successful education system: lessons and policy implications for Peru. *Korean social science journal*. 2014. Vol. 41. P. 135–151. URL: <https://doi.org/10.1007/s40483-014-0019-0>.
2. Byun S.-y., Kim K.-K., Park H. School choice and educational inequality in south korea. *Journal of school choice*. 2012. Vol. 6, no. 2. P. 158–183. URL: <https://doi.org/10.1080/15582159.2012.673854>.
3. Education system South Korea: Nuffic: 1st edition, Version 3, 2016. P. 8. URL: <https://www.nuffic.nl/sites/default/files/2020-08/education-system-south-korea.pdf>.
4. Higher Education System in South Korea. URL: <https://www.southkoreaeducation.info/higher-education>.

5. Hultberg P. Education policy in South Korea: a contemporary model of human capital accumulation? *Cogent economics & finance*. 2017. Vol. 5. URL: <https://doi.org/10.1080/23322039.2017.1389804>.
6. Jonathan Peuch. The educational system in South Korea: a case study. 2011. P. 13. URL: https://jpeuch.files.wordpress.com/2011/12/jonathan-peuch_the-korean-educational-system-in-globalization.pdf.
7. Republic of Korea. World Data on Education: 7th edition, 2011. P. 29. URL: http://www.ibe.unesco.org/sites/default/files/Republic_of_Korea.pdf.
8. Richard Diem, Tedd Levy, Ronald VanSickle. South Korean Education. URL: <https://asiasociety.org/education/south-korean-education>.
9. Young-Key Kim-Renaud, R. Richard Grinker, Kirk W. Larsen. Korean Education. The Sigur Center Asia Papers. Washihgton, 2005. P. 69.